

СТВОРЕННЯ БАНКУ ЯК ПРЕДМЕТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Важливим напрямом реформування відносин держави та приватної особи є правильне законодавче визначення основ адміністративних процедур, зокрема вимог щодо принципів, етапів, результату. При реалізації цього напрямку дії держави можуть бути проаналізовані та оцінені щодо їх законності і, за необхідності, оскаржені. У цьому контексті спробуємо проаналізувати діяльність зі створення банків як адміністративну процедуру.

На початку, варто визначити такі поняття, як «банк» та «створення банку». Це допоможе з'ясувати, коли починається та закінчується створення банку, з огляду на адміністративно-правове регулювання.

У загальному вигляді вивченню поняття «банк» присвячено досить багато наукових робіт, зокрема, таких вчених, як П.Д. Біленчук, Л.К. Воронова, Н.В. Воротіна, І.Б. Заверуха, Н.К. Ісаєва, Є.В. Карманов, А.О. Селіванов, О.А. Костюченко, О.О. Качан, О.П. Орлюк, В.О. Міхневич, А.Г. Пишний, А.О. Підпригора, О.В. Прилуцький, В.Д. Чернадчук, І.А. Шамрай та ін. Однак єдності поглядів на це поняття досі не існує. Більше того, наявний чіткий розподіл підходів до визначення поняття «банк» у різних правових системах, на що у своєму дослідженні вказує О.П. Орлюк¹. Країни, що належать до континентальної системи права, розглядають банки через сукупність здійснюваних ними функцій. У країнах англосаксонської правової системи акцент з поняття «банк» зміщений на регулювання банківської діяльності, тобто правил (наприклад, умов договорів), які застосовуються в банківській практиці².

Для прикладу, О.А. Підпригора зазначає, що банки – це установи, функцією яких є кредитування суб'єктів господарської діяльності та громадян за рахунок залучення коштів підприємств, організацій, населення та інших кредитних ресурсів, касове та розрахункове обслуговування народного господарства, виконання валютних та інших банківських операцій, передбачених законом³.

О.М. Горбунова вважає, що «банк» – це кредитна організація, яка має виняткове право здійснювати в сукупності певні банківські операції⁴.

І.Б. Заверуха розглядає банк як особливу категорію підприємств – фінансових посередників. Фінансове посередництво передбачає залучення коштів від інвестора (вкладника) та інвестування (вкладення) цих коштів з метою одержання прибутку. Фінансові посередники займають позицію між інвестором та кінцевим споживачем вкладених коштів. Інвестор при фінансовому посередництві вступає у відносини виключно з посередником, а не з фірмою чи проектом, у який вкладає кошти⁵.

На думку З.М. Васильченко, під банком слід розуміти грошово-кредитного посередника, що найбільшою мірою пристосований до концентрації та збереження грошових ресурсів і примноження капіталів, для якого прибуток втрачає своє особливе значення як єдина цільова величина, а стратегія розвитку та функціонування загалом визначається самодостатньою конкурентною поведінкою як самостійного інституту в економіці держави⁶.

У цілому погляди вчених щодо визначення поняття «банк» можна згрупувати наступним чином: 1) банк – це установа; 2) банк – кредитна організація або інститут чи фінансово-кредитна установа, або кредитно-фінансове підприємство; 3) юридична категорія «банк» пов'язується зі статутом і дозволеною банківською діяльністю; 4) поняття «банк» визначається шляхом перерахування окремих функцій, що виконуються ним, найчастіше ототожнюючи функції банків із певними напрямками чи видами їх діяльності, а іноді просто з окремими операціями⁷.

Звертаючись до зарубіжного досвіду з цього питання, варто згадати, що у законодавстві Європейського Союзу поняття банку в якості кредитного інституту було закріплено Першою банківською Директивою. За цією Директивою «кредитна установа» означає підприємство, яке займається одержанням від населення депозитів чи інших коштів, що підлягають погашенню, і наданням кредитів за свій власний рахунок. Усі наступні нормативні акти ЄС, які стосувалися питань регулювання діяльності кредитних інститутів, виходили саме із поняття кредитного інституту, наданого Першою банківською Директивою⁸.

Віддаючи належне результатам досліджень поняття «банк», вважаємо можливим спиратися на визначення банку, наведене у Законі України «Про банки і банківську діяльність» (далі – Закон про банки), а саме: «банк – юридична особа, яка на підставі банківської ліцензії має виключне право надавати банківські послуги, відомості про яку внесені до Державного реєстру банків»⁹. На нашу думку, таке визначення поняття «банк» є доволі прийнятним для цілей дослідження.

У цьому визначенні варто розглянути всі складові компоненти, які, згідно з цим Законом, надають можливість визначити певну особу в якості банку: по-перше, це має бути юридична особа; по-друге, така особа

має виключне право надавати банківські послуги на підставі банківської ліцензії; по-третє, відомості про таку особу повинні бути внесені до Державного реєстру банків. Зважаючи на це, можемо висунути припущення, що створення банку закінчується моментом внесення даних про таку юридичну особу до Державного реєстру банків, а також обґрунтувати зазначене припущення.

У подальшому слід згадати погляди науковців на питання створення банків. Зокрема, І.А. Шамрай, дослідивши окремі аспекти створення фінансових установ, зокрема банків, запропонувала авторський погляд на співвідношення понять «створення банку» і «державна реєстрація банку». Так, на її думку, в стадію створення банку до початку державної реєстрації входить прийняття рішення про його заснування, підписання установчого (засновницького) договору, підготовка проекту статуту. Стадія державної реєстрації банку розпочинається, коли всі зазначені документи підготовлені та весь сформований пакет, згідно із законодавством, передається уповноваженим органам для його державної реєстрації¹⁰. Щодо віднесення ліцензування до створення банків, І.А. Шамрай, з одного боку, наводить міркування, що підтверджують необхідність включення ліцензування до створення банків, зокрема: «... державна реєстрація і ліцензування є інтегрованим процесом, що являють собою єдиний акт, особливо це стосується порядку створення банків»¹⁰ та вказує, що створення фінансової установи не має сенсу без наміру здійснювати надання певних фінансових послуг¹⁰. З іншого боку, авторка доводить, що «ліцензування не є елементом процесу створення фінансової установи, однак нерозривно пов'язане з кінцевою метою вказаного процесу: входження фінансової установи на ринки фінансових послуг в якості повноцінного їх учасника»¹⁰. Саме для пояснення останнього нею було застосовано поняття «легітимації фінансових установ».

На нашу думку, доволі складно погодитись із вказаною позицією І.А. Шамрай, оскільки, по-перше, як зазначає сам науковець, метою створення будь-якої фінансової установи є утворення фінансова установа, тому ліцензування є частиною процедури її створення. По-друге, в своїй роботі, присвяченій організаційно-правовим засадам створення банків в Україні, вона спиралась на діюче на той час законодавство, в якому окремо регулювались процедури реєстрації банку і видачі ліцензії на здійснення банківських операцій Національним банком України. На сьогодні законодавство суттєво змінилось, отже, наявні підстави для проведення нових досліджень та, вочевидь, формування нових висновків.

О.В. Прилуцький доводить, що процес створення банків, згідно з чинним законодавством, складається із трьох основних етапів: а) підготовча робота; б) державна реєстрація банку як юридичної особи; в) одержання ліцензії¹¹. Можемо підтримати позицію вченого, за якою ліцензування віднесено до «процесу створення банку», однак слід вказати, що такий окремих етап у цьому процесі, як створення акціонерного товариства, науковцем не згадується.

О.А. Костюченко, характеризуючи створення комерційних банків, не виділяє окремих стадій, проте вказує, що цей процес є досить складною процедурою, пов'язаною з оформленням численних документів, добором кваліфікованих кадрів, вибором відповідного приміщення, забезпеченням його необхідним обладнанням тощо¹².

У навчальному посібнику, створеному колективом авторів, за загальною редакцією А.О. Селіванова, зазначається, що реєстрація та ліцензування банків – це початкові стадії банківського нагляду¹³.

М.А. Пожидаєва виділяє наступні етапи створення банку: 1) погодження статуту банку, 2) державна реєстрація, 3) набуття статусу банку з моменту отримання ліцензії та внесення до реєстру банків¹⁴.

Відаючи належне проведеним науковим дослідженням, слід зазначити, що в даних роботах хоча й здійснювався певний аналіз порядку створення банків, однак не з точки зору процедурних аспектів.

Вважаємо слушними висновки, що вказують на необхідність включення ліцензування до створення банків, адже, спираючись на встановлену в Законі про банки ознаку банку – включення до Державного реєстру банків, та враховуючи вимоги п. 1.3. глави 1 розділу III Положення про порядок реєстрації та ліцензування банків, відкриття відокремлених підрозділів, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 8 вересня 2011 р. № 306 (далі – Положення № 306), Національний банк України вносить відомості про юридичну особу до Державного реєстру банків одночасно з прийняттям рішення про надання банківської ліцензії¹⁵.

Виходячи з цього, створення банків слід розглядати як діяльність, що включає в себе проведення підготовчих заходів для створення банку, його державну реєстрацію та ліцензування банківських операцій. Таким чином, момент створення банку нерозривно пов'язаний з моментом отримання ліцензії та внесенням даних до державного реєстру. До того часу банк не вважається створеним. Це означає, що створення банку обов'язково має включати в себе ліцензування, яке супроводжується внесенням змін до Державного реєстру банків.

Для розгляду питання створення банку крізь призму адміністративної процедури варто згадати, що визначення адміністративної процедури, наведене в проекті Закону України «Про адміністративну процедуру», відповідно до якого адміністративна процедура – це визначений законодавством порядок адміністративного провадження. При цьому адміністративне провадження – це сукупність процедурних дій, послідовно вчинених адміністративним органом, і прийнятих процедурних рішень з розгляду та вирішення адміністративної справи, що завершується прийняттям і, у необхідних випадках, виконанням прийнятого адміністративного акту; адміністративна справа – справа, що стосується публічно-правових відносин, щодо забезпечення реалізації та захисту прав і законних інтересів фізичної або юридичної особи, а також виконання нею визначених законом обов'язків, розгляд якої здійснюється адміністративним органом; адміністративний акт – рішення індивідуальної дії, прийняте адміністративним органом, спрямоване на набуття, зміну чи припинення прав та обов'язків фізичної або юридичної особи (осіб)¹⁶.

Проведений нами аналіз наукових джерел дає змогу зробити висновок про існування наступних напрямів в розумінні поняття «адміністративна процедура».

1. Для початку варто вказати на позицію І.М. Лазарєва, за якою адміністративна процедура – це врегульована адміністративно-процесуальними нормами правозастосовна діяльність органів виконавчої влади, спрямована на реалізацію своїх повноважень у відносинах з не підпорядкованими їм громадянами, організаціями і не пов'язану з розглядом спорів або застосуванням примусових заходів¹⁷. Вважаємо, що вказане визначення є доволі дискусійним, адже термін «процедура» зазвичай тлумачиться як «офіційно встановлений чи узвичаєний порядок здійснення, виконання або оформлення чого-небудь»¹⁸. Тому, за своїм значенням, процедура не може бути діяльністю, а скоріше виступає порядком її здійснення.

2. Не досить вдалою, виходячи із розуміння суті поняття «процедура», є і позиція Р.С. Тихого, який визначає адміністративну процедуру як нормативну регламентацію діяльності органів виконавчої влади, що забезпечує порядок прийняття владних управлінських рішень посадовими особами, у тому числі, розгляду і вирішення конкретних адміністративних справ¹⁹. Адже в сучасних умовах реформування публічного управління все більшої ваги набуває концепція органів публічної адміністрації, функціональний зміст якої не обмежується лише виконавчою владою. Водночас доволі вживаним є і поняття «адміністративного органу» та «суб'єкта владних повноважень», які також набагато ширші, ніж органи виконавчої влади.

3. В.П. Тимошук, О.С. Лагода, Р.О. Куйбіда, В.І. Шишкін, В.В. Галуцько та інші пропонують розглядати адміністративну процедуру в якості порядку розгляду та вирішення індивідуальних адміністративних справ, що встановлений законодавством.

Зокрема, В.П. Тимошук вважає, що процедура – це загальний встановлений порядок розгляду та вирішення окремої справи адміністративним органом (модель провадження), а провадження – власне розгляд та вирішення окремої справи (тобто конкретна активна діяльність)²⁰.

На думку О.С. Лагоди, адміністративна процедура – встановлений законом порядок розгляду та вирішення індивідуальних адміністративних справ органом виконавчої влади і місцевого самоврядування, який закінчується прийняттям адміністративного акту або укладанням адміністративного договору²¹.

Р.О. Куйбіда та В.І. Шишкін доводять, що адміністративна процедура – це встановлений законодавством порядок вирішення адміністративними органами індивідуальних адміністративних справ. Оскільки ця діяльність здійснюється публічною адміністрацією з використанням владних повноважень та з урахуванням публічних інтересів, їх ознакою є публічність, а також індивідуальний характер, оскільки рішення в справі стосується конкретних фізичних або юридичних осіб²².

За визначенням В.В. Галуцька, адміністративна процедура – це встановлений законодавством порядок розгляду і вирішення органами публічної адміністрації індивідуальних адміністративних справ з метою забезпечення прав, свобод та законних інтересів фізичних і юридичних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства й держави²³.

Для означеного напряму наукових досліджень характерним є виділення наступних ознак адміністративної процедури: це певний порядок, визначений законодавством, спрямований на розгляд і вирішення індивідуальних адміністративних справ.

Саме таке розуміння суті адміністративної процедури стало основою і для Закону про процедуру.

4. Е.Ф. Демський вважає, що адміністративна процедура – встановлений нормами адміністративного процесуального права порядок діяльності суб'єктів правовідносин щодо реалізації нормативно-правового регулювання у сфері державного управління та розгляду і вирішення конкретних адміністративних справ²⁴. Такий підхід, на нашу думку, не є застосовним для цілей нашого дослідження, адже предмет адміністративного права на сьогодні становлять не тільки і не стільки відносини державного управління, а й неуправлінські відносини між органами публічної адміністрації та приватними особами.

5. Деякі вчені намагаються поширити адміністративну процедуру на порядок діяльності з нормотворчості, організацію роботи апарату органів влади, контрольну діяльність тощо.

Так, на думку О.І. Миколенка, адміністративна процедура – це врегульована адміністративно-процедурними нормами послідовність дій суб'єктів нормотворчої і правозастосовної діяльності, структурованих відповідними процедурними відносинами, щодо прийняття нормативно-правових актів управління та вирішення адміністративних справ; при цьому він пропонує відмовитись від поняття «адміністративний процес» як всеохоплюючого поняття²⁵.

Л.Л. Попов розуміє адміністративні процедури як процедури здійснення різних видів позитивної управлінської діяльності (процедури нормотворчої діяльності, процедури реалізації прав і обов'язків громадян та організацій у сфері управління, процедури контрольної діяльності), а також процедури, пов'язані з організацією роботи апарату органів виконавчої влади. Така діяльність характеризується як організаційно-процедурна, що здійснюється органами виконавчої влади у процесі реалізації своїх функцій²⁶.

Вважаємо такі позиції доволі дискусійними, оскільки, по-перше, це призводить до ототожнення адміністративної процедури із правозастосовною діяльністю органів виконавчої влади; по-друге, адміністративна процедура як законодавчо визначений загальний порядок має стосуватися діяльності не лише органів виконавчої влади, а й діяльності інших органів публічної адміністрації.

5. Не досить вдалими видаються і доволі широкі за змістом визначення адміністративної процедури, запропоновані Т.Ф. Весельською та А.В. Філатовою, з наступних міркувань. Зокрема, Т.Ф. Весельська під адміністративною процедурою розуміє ініційоване належним суб'єктом адміністративне провадження щодо

реалізації конкретного права чи забезпечення конкретного обов'язку²⁷. Вважаємо, що таке тлумачення адміністративної процедури не дає чіткої відповіді на питання, хто є таким належним суб'єктом, і чи всі права та обов'язки реалізуються через адміністративну процедуру.

А.В. Філатова визначає адміністративну процедуру як нормативно-правове закріплення (правову модель) певних видів діяльності, що реалізуються в межах адміністративних правовідносин і відбиваються в певній, встановленій законом, правовій формі²⁸. На нашу думку, така позиція є також не прийнятною, адже із визначення залишається незрозумілим, які саме види діяльності, що реалізуються в межах адміністративних відносин і отримали нормативне закріплення, є адміністративною процедурою.

Враховуючи зазначені напрацювання, можемо запропонувати наступне визначення адміністративної процедури – це визначений законодавчими актами порядок діяльності уповноваженого державою органу у публічно-правовій сфері щодо розгляду і вирішення конкретних справ з метою забезпечення реалізації прав, свобод, законних інтересів та обов'язків фізичних і юридичних осіб, що завершується прийняттям адміністративного рішення індивідуального характеру; а також порядок виконання уповноваженим органом інших його функцій та повноважень, в тому числі при оскарженні адміністративних актів, процедурних рішень, дій чи бездіяльності адміністративного органу.

Діяльність зі створення банків містить ознаки адміністративної процедури: врегульована адміністративним законодавством; здійснюється у сфері публічно-правових відносин, пов'язана з діяльністю уповноважених державою органів і супроводжується використанням ними владних повноважень, є порядком здійснення провадження, визначає саме дії уповноважених державою органів, а не відносини між окремими особами, завершується прийняттям адміністративного рішення, що оформлюється відповідним актом, який виступає метою адміністративної процедури, прийняте у справі рішення має індивідуальний характер застосування, тобто стосується конкретних фізичних або юридичних осіб.

Враховуючи викладене, адміністративною процедурою створення банку є встановлений законодавчими актами порядок діяльності уповноважених державою органів щодо розгляду і вирішення конкретних справ з метою забезпечення реалізації права фізичних та юридичних осіб на створення банків, результатом чого є отримання банком ліцензії та внесення банку до Державного реєстру банків.

¹ Орлюк О.П. Банківська система України. Правові засади організації / О.П. Орлюк. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 6 с.

² Вишнеvesкий А.А. Банковское право Европейского Союза: учеб. пособ. / А.А. Вишнеvesкий. – М.: Статут, 2000. – 6 с.

³ Підпригора О.А. Цивільне право: підручник для студентів юрид. вузів та факультетів / О.А. Підпригора. – К.: Вентурі, 1997. – С. 224.

⁴ Додонов В.Н. Финансовое и банковское право. Словарь-справочник / В.Н. Додонов, М.А. Крылова, А.В. Шестаков; под ред. д.ю.н. О.Н. Горбуновой. – М.: ИНФРАГМ, 1997. – С. 25.

⁵ Заверуха І.Б. Банківське право: навч. посіб. / І.Б. Заверуха. – Л.: Астролябія, 2002. – С. 34.

⁶ Васильченко З.М. Методологічні аспекти дослідження сутності банківських установ як фінансових посередників / З.М. Васильченко // Банківська справа. – 2008. – № 4. – С. 11–23.

⁷ Савелко Т.В. Поняття і ознаки банку як головного елемента банківської системи / Т.В. Савелко // Інвестиції: практика та досвід. – 2001. – № 21. – С. 32–35.

⁸ Перша Директива Ради 77/780/ЄС «Про координування законів, постанов та адміністративних положень щодо початку та ведення діяльності кредитних установ» від 12 грудня 1977 року : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_297

⁹ Про банки і банківську діяльність : Закон України від 07 грудня 2000 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: № 2121-III <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2121-14/ed20001207>

¹⁰ Шамрай І.А. Правові основи створення фінансових установ в Україні та ліцензування їх операцій: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / І.А. Шамрай; Інститут держави і права імені В.М. Корецького Національної академії наук України. – К., 2007.

¹¹ Прилуцький О.В. Організаційно-правові засади діяльності комерційних банків в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Прилуцький Олександр Васильович. – Х., 2008. – С. 56.

¹² Костюченко О.А. Банківське право: підручник / О.А. Костюченко. – 3-тє вид. – К.: А.С.К., 2003. – С. 95.

¹³ Банківське право України: навч. посіб. / кол. авт.: Жуков А.М., Іоффе А.Ю., Кротюк В.Л., Пасічник В.В., Селіванов А.О. та ін. / за заг. ред. А.О. Селіванова. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2000. – С. 251.

¹⁴ Пожидаєва М.А. Банківське право: Конспект лекцій / М.А. Пожидаєва. – К.: КНТ, 2011. – С. 60.

¹⁵ Положення про порядок реєстрації та ліцензування банків, відкриття відокремлених підрозділів, затвердженого Постановою Правління Національного банку України від 08.09.2011 р. № 306 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1203-11>

¹⁶ Проект Закону України «Про адміністративну процедуру»: Проект (неофіційний текст) / Офіційний веб-сайт Міністерства юстиції України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old.minjust.gov.ua/discuss>

¹⁷ Лазарев І.М. Административные процедуры в сфере взаимоотношений граждан и их организаций с органами исполнительной власти в Российской Федерации: дисс. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.14 / И.М. Лазарев; РАН Институт государственного права. – М., 2002. – С. 53–54.

¹⁸ Словник української мови: в 11 т. / ред. коллег. І.К. Білодід (голова) та ін. – К.: Наукова думка, 1970–1980. – Т. 8, 1977. – С. 343.

¹⁹ Тихий Р.С. Проблемы правового регулирования административных процедур в Российской Федерации: дисс. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.14 / Тихий Роман Сергеевич; Тюменский гос. ун-т. – Тюмень, 2005. – С. 74.

²⁰ Тимошук В.П. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В.П. Тимошук. – К., 2003. – С. 24.

- ²¹ Лагода О.С. Адміністративна процедура: теорія і практика застосування: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / Лагода Олександр Сергійович. – Ірпінь; Нац. ун-т Держ. податкової служби України, 2007. – С. 18.
- ²² Основи адміністративного судочинства та адміністративного права : навч. посіб. / за заг. ред. Р.О. Куйбіди, В.І. Шишкіна. – К. : Старий світ, 2006. – С. 174.
- ²³ Адміністративне право України: навч. посіб.: у 2 т. / В.В. Галунько, В.І. Олефір, М.П. Пихтін та ін. – Херсон: ПАТ «Херсонська міська друкарня», 2011. – Т. 1: Загальне адміністративне право. – С. 276.
- ²⁴ Демський Е.Ф. Адміністративне процесуальне право України : навч. посіб. / Е.Ф. Демський. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – С. 245.
- ²⁵ Миколенко О.І. Місце адміністративного процедурного права в системі юридичних знань та системі права України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / О.І. Миколенко. – Запоріжжя, 2011. – С. 25, 29.
- ²⁶ Попов Л.Л. Административное право Российской Федерации / Л.Л. Попов, Ю.И. Мигачев, С.В. Тихомиров; под ред. Л.Л. Попова. – М.: Юрайт, 2010. – С. 222.
- ²⁷ Весельська Т.Ф. Адміністративні процедури та їх індивідуально-регламентуючий характер / Т.Ф. Весельська // Право України. – 2009. – № 7. – С. 145.
- ²⁸ Филатова А.В. Регламенты и процедуры в сфере реализации государственного контроля (надзора): монография / А.В. Филатова; под ред. Н.М. Конины. – Саратов: Науч. кн., 2009. – С. 92.

Резюме

Лоук І.А. Створення банку як предмет адміністративно-правового регулювання.

У даній статті розглянута діяльність зі створення банку крізь призму адміністративних процедур, визначено межі діяльності зі створення банку, виходячи з поняття «банк», та сформульовано поняття адміністративної процедури створення банку.

Ключові слова: банк, створення банку, адміністративна процедура.

Резюме

Лоук И.А. Создание банка как предмет административно-правового регулирования.

В данной статье рассмотрена деятельность по созданию банка через призму административных процедур, определены границы деятельности по созданию банка, исходя из понятия «банк» и сформулировано понятие административной процедуры создания банка.

Ключевые слова: банк, создание банка, административная процедура.

Summary

Loiuk I. Creation of a bank as a subject of administrative and legal regulation.

In this article, considered creating of bank through the light of administrative procedures. Based on the notion «bank» and the notion «administrative procedure», the boundaries of the bank's activities are defined and formulated the notion of an administrative procedure for creating a bank.

Key words: bank, bank creation, administrative procedure.

УДК 342.9

А.В. НЕФЕДОВА

Альона Валеріївна Нефедова, аспірант Київського національного торговельно-економічного університету

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ ТА КВАЛІФІКАЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОСТУПКІВ: ВИЗНАЧЕННЯ І СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЬЯТЬ

Важливою запорукою ефективного функціонування інституту адміністративної відповідальності є своєчасна та безпомилкова кваліфікація адміністративних проступків, котра гарантує невідворотність, співмірність та обґрунтованість реагування держави на порушення адміністративно-деліктного законодавства. З огляду на свою актуальність проблематика кваліфікації адміністративних проступків дедалі частіше обговорюється в наукових і практичних колах. Її розгляду присвячена велика кількість галузевих досліджень, науково-практичних конференцій і методичних семінарів. Здавалося б, широка увага наукового загалу має зумовити повну визначеність у концептуальних питаннях про сутність кваліфікації адміністративного проступку, її співвідношення із суміжними явищами, формулювання відповідних дефініцій тощо. Проте існуючий стан справ свідчить про протилежне. На сьогодні широке коло питань кваліфікації адміністративних